

EUROPAPARLAMENTET

SPECIALUTGAVA

*DIREKTORATET FÖR PLANERING
AV PARLAMENTETS ARBETE*

EUROPEISKA RÅDET **den 25 och 26 mars 2004** **i Bryssel**

TAL AV TALMAN PAT COX
ORDFÖRANDESKAPETS SLUTSATSER

01/S-2004

*Generaldirektoratet för parlamentets
ledning*

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2004)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2004)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\Bruxelles

TAL

Tal
av Pat Cox, Europaparlamentets talman
vid Europeiska rådets arbetsmöte om terrorism

Bryssel,
torsdagen den 25 mars 2004

I Europaparlamentet fick vi höra om de avskyvärda dåden i Madrid den 11 mars när vi satt i plenarsammanträde i Strasbourg. Jag uttryckte omedelbart vår djupaste medkänsla, våra kondoleanser och vår solidaritet med de många familjer som drabbades av denna djupt chockerande, oberättigade och oförsvarliga attack mot Spaniens folk, mot demokratin och mot Europa. Attentatet var också en krigsförklaring mot demokratin.

I och med dessa alltigenom onda handlingar trappades det växande hotet från terrorismen upp ännu ett steg. Våra medborgare delar nu alla känslan av sårbarhet inför ett hot som när som helst kan slå till mot vilken som helst av våra medlemsstater.

I januari i år yttrade jag mig under den första internationella konferensen för terrorismens offer, och sa då något som jag upprepar i dag: det är vår plikt gentemot Spaniens folk, och Europas folk, att se till att terrorister och terrorismen inte finner någon fristad någonstans i Europeiska unionen.

Det hedrar det irländska ordförandeskapet att det tagit upp frågan om terrorism vid rådsmöten förra veckan och den här veckan. Genom att ändra planeringen för Europeiska rådets möte understryker ni att vi först och främst måste rikta in oss på terrorismen.

Ni kommer snart att diskutera de specifika förslag som justitie- och inrikesministrarna utarbetat. Jag väddar till er idag att vidta alla åtgärder som behövs för att säkra närmast möjliga samarbete mellan alla våra säkerhetstjänster i denna globala kamp mot terrorismen. Dessutom skulle jag vilja be er att minnas att det vore positivt att komma fram till slutsatser, men outhärligt att se till att slutsatserna omsätts i praktiken.

Vi har de nödvändiga instrumenten. Vi kan nå överenskommelser mellan regeringar, men vi måste se till att regeringarna tillämpar besluten på ett effektivt sätt, och att det absolut nödvändiga samarbetet mellan regeringar och säkerhetstjänster präglas av den snabba reaktionsförmåga som situationen kräver. Vi har inte lyckats uppfylla alla de åtaganden som vi gjorde efter den 11 september. Att uppfylla de åtagandena skulle vara det rätta svaret på massakern den 11 mars. Det skulle vara den mest kraftfulla signalen på att Europas demokratier och EU-institutionerna står enade i sin beslutsamhet att slå ner det största hot som vi nu står inför.

Och allteftersom vi stärker vår kamp mot terroristerna, låt oss då aldrig glömma den tragedi som drabbat deras offer. Jag hoppas och tror att offrens släktingar fått viss lindring av de massiva yttringarna av solidaritet och medkänsla från Europa, ja, från hela världen. Parlamentet har uppmanat oss att göra den 11 mars till Europas minnesdag för terrorismens offer.

Låt budskapet från detta möte ljuda högt och klart:

En favor de la democracia y de los derechos humanos. No más bombas. No más muertos. Entre todos acabaremos con los terroristas.

Tal
av Pat Cox, Europaparlamentets talman
till Europeiska rådet

Bryssel,
fredagen den 26 mars 2004

Det allt mer framträdande temat för Europeiska rådets möte är den här gången behovet av att göra något åt bristen på praktiskt genomförande. Ingenstans är detta behov mer uppenbart än när det gäller Lissabonagendan, där bristen på faktiska resultat håller på att föra oss till bristande trovärdighet för verksamheten som helhet.

Vid Europeiska rådets vårmöte i Lissabon år 2000 ställde Europeiska rådet upp ambitiösa mål för moderniseringen av Europas ekonomi. Själva kärnan bestod av planerna på att agendans åtgärder skulle leda till ytterligare årlig tillväxt på 0,75 procent, år ut och år in. År 2010 skulle detta kunna motsvara USA:s tillväxtnivå.

Att ställa upp ambitiösa mål och tidsfrister är en del av den europeiska metoden. Det sporrar myndigheterna till handlande och det kan även öka deras trovärdighet. Programmet för den inre marknaden 1992 och den gemensamma valutan 1999 påminner oss om att om vi bara vill, så kan vi åstadkomma fantastiska saker tillsammans. Lissabonagendan, som på sitt sätt är lika ambitiös som de andra målen, kräver att medlemsstaterna ständigt agerar, med hjälp av – inte trots hinder från – Bryssel. Detta är en europeisk kamp som förs på nationella fronter. Medlemsstaternas handlande måste nu nå upp till våra europeiska ambitioner.

Vi har fyra års erfarenhet av ett tioårigt program, och alla analyser pekar mot ett centralt faktum: vi missar målet.

Viktiga framsteg har gjorts. Medlemsstaterna har en efter annan inlett nationella ekonomiska reformer – avreglering av arbetsmarknaden, pensions- och välfärdsreformer, projekt för att skapa sysselsättning – men tillsammans har alla dessa ansträngningar fortfarande inte gett de önskade effekterna.

Två grundläggande indikatorer, den ekonomiska tillväxten och tillväxten inom sysselsättningen, belyser problemet. Våra medborgare ställer sig, med rätta, frågor. Hur kommer det sig att vi ständigt presterar sämre än USA, fastän vår inhemska marknad är nästan en och en halv gånger så stor som den amerikanska och vår andel av världshandeln är större än USA:s? Varför måste vi, som har en inre marknad som understöds av en gemensam valuta, vänta på att den amerikanska ekonomins återhämtning skall ta oss ur stagnationen?

Våra väljare är naturligtvis oroade över takten på förändringarna och över att den traditionella arbetstryggheten och andra delar av det sociala regelverket vittrar sönder. Medlemsstaterna, och Europeiska rådet, bör gå i täten när det gäller att förklara att man för att Europa skall kunna blomstra på längre sikt måste rikta in sig på att skapa nya arbeten snarare än att bevara gamla, och på att främja människors kompetens och anpassningsförmåga. Det absolut viktigaste på reformfronten är att påskynda processen istället för att sakta ner farten.

Vi i EU-institutionerna bidrar till reformprocessen. Stora steg framåt tas nu i slutet av denna lagstiftningsperiod, med ett rekordstort antal lagstiftningsärenden som tas upp under våra sista två fullständiga sammanträdesperioder. Bara nästa vecka skall parlamentet anta två stora lagstiftningsförslag om finansiella tjänster. Vi är villiga att fortsätta framåt genom snabbförfaranden, inte bara i fråga om värdepapper, utan även om banktjänster och försäkringar. Vi har verkat för att varu- och persontransporter snarast skall liberaliseras, precis som vi tidigare arbetat för lättare tillgång, för såväl företag som konsumenter, till billig energi.

I vissa välkända frågor har institutionerna inte lyckats uppbringa tillräcklig vilja eller styrka för att omsätta teorin i praktik. Jag minns att vi var nöjda med Europeiska rådets möte i Barcelona, eftersom vi trodde att vi nått en politisk överenskommelse om det europeiska gemenskapspatentet. Nu har vi fått veta att rådet än en gång, ungefär 30 år efter det att diskussionerna inleddes, misslyckats med det praktiska genomförandet, och detta vid en tidpunkt då de amerikanska företagen har fyra gånger så många patent registrerade hos USA:s patentbyrå som sina motsvarigheter i EU. Till och med inom själva unionen har de amerikanska företagen övertaget (där är förhållandet 170:161).

På de områden där europeiska ramar är införlivandet och genomförandet på nationell nivå en besvikelse. Ca 40 procent har antagit eurent av EU-direktiven har inte införlivats inom de fastställda tidsfristerna. Våra tre institutioner måste ta ett gemensamt krafttag här: kommissionen måste genomdriva politiken, medlemsstaternas regeringar måste mer regelbundet behandla Lissabonagendan tillsammans med sina nationella parlament och Europaparlamentet skulle kunna utnyttja sin dialog med de nationella parlamenten till att framhäva prioriterade frågor där införlivandet kommit på efterkälken eller där genomförandet måste stärkas.

Kvaliteten på vår lagstiftning är av avgörande betydelse. Vi måste lagstifta på det europeiska planet, men i mindre utsträckning och på bättre sätt. Vi måste nu tillämpa den överenskommelse som vi nådde i december förra året om bättre lagstiftningsförfaranden. Det bör inrättas ett gemensamt program för alla tre institutioner för att förenkla lagstiftningsförfarandena, med ett detaljerat program för de kommande sex månaderna, för nästa år och för nästa femårsperiod. Dessutom vi bör uppfylla vårt åtagande att på ett bättre sätt mäta vad vi gör för sysselsättningen, konkurrenskraften, och miljön genom objektiva utökade konsekvensanalyser, även det utifrån ett gemensamt program som alla tre institutionerna kommer överens om, och på grundval av gemensamma kriterier.

I förslaget till slutsatser framhåller ordförandeskapet vikten av forskning och utveckling, där vår andel investeringar från den privata sektorn är liten. Vi stöder till fullo tanken att förbättra förutsättningarna för privata initiativ inom forskning och utveckling samt målriktat offentligt stöd. När det gäller vårt eget europeiska ramprogram för forskning och utveckling så stämmer det naturligtvis att det bör förenklas, särskilt för små och medelstora företag, men det krävs också ytterligare finansiering, med ökade anslag till grundforskning och tillämpad forskning. Denna prioritering av framtida finansiering måste återspeglas i nästa budgetplan, som vi skall börja diskutera under hösten.

Våra forskare, som allt oftare frestas av möjligheter utanför unionen, måste motiveras och entusiasmeras genom vissa betydelsefulla europeiska projekt som har potential att bli ekonomiskt lönsamma och som kan ge en europeisk inriktning på våra ansträngningar.

Det arbete som har gjorts av den grupp som leds av Wim Kok med flera har bidragit till vår förståelse av vad som är nödvändigt och till vår förmåga att dra lärdom av tidigare erfarenheter i medlemsstaterna. Vi bör således försöka få in fler människor på arbetsmarknaden, premiera dem som arbetar och skapa ett gynnsamt klimat för nya företag – stora såväl som medelstora och små.

En skarp analys av vad som sker i den europeiska ekonomin är dock bara en sida av medaljen; den andra är än en gång att avhjälpa brister. Ansvaret för detta faller på er, regeringscheferna i medlemsstaterna, men också Europeiska unionens institutioner kan och bör ta sitt ansvar.

Det irländska ordförandeskapet har lyckats med att effektivisera slutsatserna av detta möte. För första gången kommer ni att ge ut en text som är tydlig och förståelig. Vi hoppas att färre slutsatser leder till bättre resultat.

Externa förbindelser

Cypern

Jag vill uppmärksamma närvaron av Greklands nye premiärminister, Kostas Karamanlis, och tackar honom för att ha tagit sig tid att träffa mig i Aten tidigare i veckan. Jag önskar honom, och Cyperns president Papadopoulos, välgång och hoppas att samtalen om Cypernfrågan kommer att leda till en lösning under de kommande dagarna.

Precis som ni har Europaparlamentet på nära håll följt utvecklingen under FN:s generalsekreterares Koffi Annans förtjänstfulla medling. Vi hoppas innerligt att ledarna för de båda samfunden är så kloka och besitter den politiska vilja som krävs för att göra anslutningen av ett återförenat och återförenande Cypern möjlig och verklig.

Det har sagts många gånger förr, men den här gången kan det verkligen vara "sista chansen".

Jag anser att Europeiska unionen inte bör dra sig undan allteftersom vi närmar oss det stadium då de två grupperna i landet den 20 april kommer att rösta om ett förslag som har förhandlats fram. Vi bör tydligt gå ut och signalera vårt djupa åtagande för en lösning, både genom att samtliga institutioner i unionen gör vältimade och positiva politiska uttalanden till stöd för en lösning och genom storleken på det bidrag ur budgeten som Europeiska unionen kan ge till en givarkonferens den 15 april. Om Europeiska unionen kan göra en konkret utfästelse som i viss mån kan lugna människor när det gäller praktiska frågor – omflyttning, återuppbyggnad och liknande - som påverkar deras liv och om vi kan garantera aktivt stöd från EIB, då kan vi ha en positiv inverkan på det resultat som vi alla som är församlade här i dag önskar och hoppas på.

Kosovo

De senaste dagarnas utbrott av nya våldsamheter i Kosovo är en grym påminnelse om de uppdämda spänningar, den instabilitet och de stabilitetsrisker som fortfarande är uppenbara på västra Balkan. Händelserna den 17 mars var ett allvarligt bakslag, inte bara därför att de ledde till en ännu tydligare faktisk separation mellan de etniska grupperna, utan också därför att de reste nya tvivel om Kosovos framtid som en fredlig enhet där flera etniska grupper lever sida vid sida.

Jag anser att vi inte får tillåta någon avvikelse från det politiska synsättet att insistera på att ”standarder går före status”. Dessa standarder måste inbegripa förmågan att föra politik och de kan inte omfatta våld och eller att politiska mål uppnås genom våldshandlingar.

Samtidigt står det klart att det har blivit hög tid att på allvar behandla frågan om en långsiktig lösning på fallet Kosovo. Vår politik håller på att vattnas ur. Situationen i Kosovo är sådan att den skulle kunna fungera som en tändande gnista i hela regionen och återuppliva spöken ur det förgångna. Vi måste utan dröjsmål bana väg för framtida handling som kan leda till en jämlik, hållbar och rättvis lösning som kan accepteras av och som innehåller lämpliga garantier för båda grupper.

De som säger sig vilja ansluta sig till det europeiska perspektivet måste också vara beredda att prata med sina grannar. Det kan inte ske något närmande till Europeiska unionen utan dialog eller utan ett fredligt och konstruktivt åtagande.

Mellanöstern

Varken frågan om fred i Mellanöstern eller den lika viktiga frågan om kampen mot internationell terrorism har förenklats av den utomrättsliga avrättningen av shejk Ahmen Yassin den 21 mars, vilken fördömts i Europaparlamentet.

Samtidigt erkänner vi statens Israels rätt att försvara sig och sina medborgare mot terroristattacker och vi fördömer reservationslöst de grymma terroristattacker som Hamas har utfört. Båda parter i konflikten måste nu visa återhållsamhet och hejda den infernaliska våldscykeln genom att till slut välja den svåra men nödvändiga vägen mot dialog.

Så länge som situationen på plats fortsätter att eskalera får det internationella samfundet inte ge intryck av att det i samband med krisen tvär sina händer. Om den israeliska regeringen ohejdat får fortsätta både med sin ensidiga, icke förhandlade plan om tillbakadragande från Gaza och med uppförandet av en säkerhetsbarriär finns det risk för att nya situationer uppstår som hindrar i stället för stärker en hållbar långsiktig lösning.

Jag anser att det behövs ett mycket djupare och konstruktivt åtagande från Europeiska unionens sida, för att i vårt arbete med FN och Förenta staterna ingjuta en ny mening i ordet brådskande när det gäller att öka ansträngningarna att nå en lösning, och bygga vidare på de framsteg som uppnåtts genom kvartettens färdplan.

Vi måste ge regionen framtidsutsikter och jag stödjer i högsta grad presidietts nya regionalt baserade tillvägagångssätt, som ökar EU:s engagemang genom utvecklingen av ett strategiskt EU-partnerskap med Medelhavsområdet och Mellanöstern.

Förra måndagen ställde president Mubarak in ett delegationsbesök till Knesset för att hedra 25-årsdagen av fredsfördraget mellan Israel och Egypten. Samma dag, vid öppnandet av den parlamentariska församlingen Europa-Medelhavsområdet, valde vi enhälligt – inräknat rösten från Knessets representant – den egyptiske talaren till församlingens förste ordförande. Vad jag förstår var rådet och kommissionen upptagna på annat håll med förberedelserna av dagens möte. Jag vill bara säga följande: underskatta inte kraften i demokratisk parlamentarism. Denna parlamentariska församling kan bli en plattform för att främja våra gemensamma strategiska mål för den storregion som utgörs av Medelhavsområdet och Mellanöstern.

*
* *

Detta är det sista planerade mötet i Europeiska rådet före valet till Europaparlamentet den 10-13 juni, och jag förmodar att jag förväntas säga några ord om dess betydelse.

Låt mig först säga något om omfattningen av detta val: 348 824 000 människor i 25 medlemsstater kommer att ha rätt att rösta den 10–13 juni. Det kommer att vara det första valet någonsin i Europas historia som täcker nästan hela kontinenten.

Dessutom inträffar detta val ett år då vår union omvärderas och förnyas, och det hålls mot bakgrund av en unik rad omständigheter: det första valet till Europaparlamentet efter utvidgningen, den kittlande utsikten att nå en överenskommelse om det efterlängtrade fördraget om en konstitution samt utnämmandet senare i år av en ny kommission.

Det framgångsrika slutförandet av utvidgningen är ett bevis på unionens fortsatta vitalitet och dess osvikliga förmåga att – till slut – fatta rätt beslut i grundläggande frågor.

Vi har däremot varit mindre effektiva när det gäller att föra fram vår gemensamma historia, att till unionens medborgare förmedla unionens framgångar och dess betydelse för deras liv.

Europeiska unionens institutioner skulle behöva en rejäl dos frisk luft och den syreinjektion som verklig demokrati ger. Kan det verkligen finnas något bättre tillfälle än detta val till Europaparlamentet, detta mycket speciella år, för att se till att de kommande månadernas kampanj ges en äkta europeisk dimension?

Naturligtvis kommer politiska hänsynstaganden och personlighetsfrågor alltid att spela in vid valen till Europaparlamentet. Om folk någonsin på allvar skall kunna relatera till EU:s verksamhet behöver vi dock en bred, öppen och offentlig debatt om europeiska frågor.

Föredragningslistan för detta toppmöte tar upp just den typ av frågor som borde debatteras under valkampanjen. Något förenklat kommer ni att fokusera på frågor som gäller sysselsättningsskapande åtgärder och tillväxt, skydd av medborgarna mot den internationella terrorismens gissel, beslut genom det nya fördraget om vem som å våra medborgares vägnar skall göra vad i EU och ett stärkande av Europeiska unionens roll i världen.

Hur kloka och vidsträckta de beslut ni fattar här i dag än må vara får debatten inte sluta i Bryssel. Jag uppmanar er alla att under kommande veckor och månader aktivt driva alla dessa frågor och verka för vår gemensamma sak – varaktig fred, välstånd och stabilitet på hela den europeiska kontinenten.

Under de senaste fem åren har Europaparlamentet tagit sitt ansvar och i stor utsträckning uppfyllt sina internationella skyldigheter, i synnerhet genom att på ett effektivt och ansvarsfullt sätt utöva sina lagstiftande befogenheter och genom att entusiastiskt och oförbehållsamt stödja utvidgningsprocessen.

När vi nu närmar oss detta unika val till Europaparlamentet skulle jag vilja påstå att tiden har kommit för Europas politiska ledare att uppfylla Europeiska unionens del av överenskommelsen med Europas väljare. Vid denna historiska milstolpe i Europeiska unionens historia uppmanar jag er alla med stor respekt att gå ut och verka för Europeiska unionens demokratiska framtid.
